

A Kúria a dr. Ocsák József ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Varga Andrea ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Győri Munkaügyi Bíróságnál 2.M.1200/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.Mf.21.174/2010/6. számú közbenső ítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2012. szeptember 26. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

r é s z í t é l e t :

A Kúria a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.Mf.21.174/2010/6. számú közbenső ítéletét részítéletnek tekinti, és a 2009. szeptember 30-án kötött megállapodás érvénytelenségére vonatkozó Győri Munkaügyi Bíróság által 2.M.1200/2009/18. szám alatt hozott elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyó döntését - a másodfokú perköltség és a másodfokú illeték viselésére vonatkozó rendelkezésre is kiterjedően - hatályon kívül helyezi, és az alperes csatlakozó fellebbezését elutasítja.

Egyebekben a jogerős részítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 76.100 (hetvenhatezer-egyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt napon belül - 40.000 (negyvenezer) forint és 10.800 (tízezer-nyolcszáz) forint áfa együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

I n d o k o l á s :

A felperesnek az alperesnél 2001. szeptember 18-ától betanított munkás munkakörben fennálló munkaviszonyát a felek közös megegyezéssel 2009. szeptember 30-án megszüntették. A felperes a keresetében a megállapodás érvénytelenségének megállapítását és az Mt. 100. §-ban foglalt jogkövetkezmények alkalmazását, szabadsága megváltását kérte. A Győri Munkaügyi Bíróság 2.M.1200/2009/18. számú ítéletében megállapította, hogy a felek 2009. szeptember 30-án kötött megállapodása érvénytelen. Kötelezte az alperest a felperes javára 177.135 forint felmondási időre járó átlagkereset, két havi végkielégítésként 211.520 forint, valamint 50.000 Ft + áfa ügyvédi munkadíj és 6.160 forint költség, valamint 23.511 forint útiköltség megfizetésére. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 76.100 forint kereseti illetéket. A munkaügyi bíróság ítéletében megállapította, hogy a munkáltató a megállapodás aláírásakor a munkavállalót tévedésben tartotta. A felperes félreértette azon munkáltatói tájékoztatást, miszerint ha a munkaviszonya nem közös megegyezéssel szűnik meg, akkor nem lesz jogosult táppénzre, illetve táppénzt nem fognak folyósítani a részére. A felperes személyes körülményeit a munkáltató ismerte (miszerint tartós ápolásra szoruló gyermeket nevel), ezért fel kellett volna

ismernie, hogy a munkavállaló tévedésben volt a megállapodás aláírásakor. Az elsőfokú bíróság az Mt. 10. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a felmondási időre járó átlagkereset és két havi végkielégítés megfizetéséről. Az ítélet ellen a felperes élt határidőben fellebbezéssel, kérve annak módosított keresete szerinti megváltoztatását. Álláspontja szerint a munkaügyi bíróság helyesen állapította meg, hogy tévedésben volt, és a tévedését a munkáltató okozta, de álláspontja szerint az Mt. 100. § rendelkezéseit kell az elmaradt jövedelmek megállapítása során alkalmazni. Az alperes csatlakozó fellebbezéssel élt. Kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását hivatkozással az Mt. 3. §, 7. § (1) bekezdés rendelkezéseire. Álláspontja szerint a megállapított tényállás részben iratellenes, és a bíróság helytelen jogkövetkeztetést vont le, ítéletét kizárólag a felperes, illetve a házastársa vallomására alapította. A felperes a perben nem tudta bizonyítani, hogy a munkáltató megtévesztette, így a munkaviszonya megszüntetésére jogellenesen került sor. A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.Mf.21.174/2010/6. számú közbenső ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét közbenső ítéletnek tekintette, és a 2009. szeptember 30-án kötött megállapodás érvénytelenségére vonatkozó rendelkezés tekintetében helybenhagyta. Megállapította, hogy a felperes munkaviszonya az alperesnél a közbenső ítélet kihirdetésével szűnik meg. A felperes elmaradt jövedelmére vonatkozó alperesi marasztalást tartalmazó ítéleti rendelkezést hatályon kívül helyezte, és e tekintetben az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására és új határozat hozatalára utasította. Kötelezte az alperest az állam javára 76.100 forint kereseti, 76.100 csatlakozó fellebbezési illeték, a felperes javára 50.000 forint elsőfokú és 10.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére. A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését alaposnak, az alperes csatlakozó fellebbezését megalapozatlannak ítélte. Az általa levont jogkövetkeztetés szerint az elsőfokú bíróság a tanúk vallomását helyesen mérlegelve állapította meg a tényállást, és a jogalap tekintetében jogszerű döntést hozott. Helytelen álláspontra helyezkedett azonban az anyagi igények tekintetében és téves jogalkalmazással megalapozatlan döntést hozott, mert a munkaviszony jogellenes megszüntetése esetén az Mt. 100. §-ban foglalt jogkövetkezményeket kell alkalmazni. Miután az elsőfokú eljárásban nem tisztázódott a felperes átlagkeresetének összege, valamint a szabadságmegváltással kapcsolatosan elmaradt a bizonyítási teherre való kioktatás, és az elsőfokú ítélet indokolásából nem állapítható meg, hogy a felperes mely kereseti kérelmeit és milyen indok alapján utasította el a munkaügyi bíróság, ezért az anyagi jogkövetkezmények körében a munkaügyi bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős közbenső ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását, és az alperesi perköltségben történő marasztalását kérte.

Hivatkozása szerint a másodfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése, 164. §-a, 206. §, 221. §, és az Mt. 7. § (1) bekezdés, valamint az Mt. 100. § rendelkezéseit megsértve hozta meg döntését. Iratellenes, téves, a logika szabályaival nyilvánvalóan ellentétes ténybeli megállapításokat tett a jogerős ítéletben. A megyei bíróság tévesen vont le a jogkövetkeztetését, miszerint a felperes bizonyította azt, hogy az alperes megtévesztette. Kizárólag a felperesi nyilatkozatra alapította azon megállapítását, hogy a felperesnek nem állt szándékában a munkaviszonyát megszüntetni. Ugyanakkor a munkavállaló a szerződés tartalmát illetően nem volt tévedésben, a táppénzes ellátásra vonatkozó hiányos jogi ismeret tévedésnek nem tekinthető, és a megállapodás érvénytelenségét nem alapozza meg. A munkáltatói jogkörgyakorló megtévesztő nyilatkozatára nézve a tényállást az első- és a másodfokú bíróság eltérően állapította meg, de az eltérést a másodfokú bíróság nem indokolta meg. Mindkét bíróság által rögzített tényállás azonban iratellenes. Egyik ítélet sem tartalmaz indokolást arra, hogy konkrétan milyen tévedést állapítottak meg. Ezzel a Pp. 221. § (1) bekezdésébe ütközően jártak el a bíróságok. Az alperes nem okozta, de fel sem ismerhette, hogy a felperes a táppénz igénybevételével kapcsolatosan egy korábban már tudott tényről a megállapodás aláírásakor mást gondolt. A másodfokú bíróság a táppénz igénybevételével kapcsolatos felperesi előadást is iratellenesen kezelte, miután a felperes nem volt rendszeresen távol táppénz miatt a munkájából, 2009. évben mindösszesen csak hét napot. A bíróságok a tanúk vallomását nem értékelték megfelelően. Nem tudták ugyanis igazolni, hogy az alperes ügyvezetője a táppénzre vonatkozó szabályok tekintetében a munkavállalóknak téves tájékoztatást adott volna. A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős közbenső ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem alapos.

Az alperes jogi képviselője részére az elsőfokú ítéletet 2010. november 17-én, a felperes jogi képviselőjének 2010. november 19-én kézbesítették. A felperes 2010. november 29-én határidőben benyújtott fellebbezését az alperes jogi képviselője részére 2011. február 15-én kézbesítették. Az alperes csatlakozó fellebbezése 2011. február 22-én érkezett, tehát az elsőfokú ítélettel szemben irányadó tizenöt napos önálló fellebbezési határidőn túl. A felperes fellebbezése nem támadta az elsőfokú ítéletnek a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó megállapodás érvénytelenségét megállapító rendelkezését, csak az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogkövetkezményeket. Következésképp az alperesnek nem volt lehetősége csatlakozó fellebbezéssel élni ezen elsőfokon jogerőre emelkedett ítéleti megállapítással szemben a Pp. 244. § (1) bekezdése helyes alkalmazásával, figyelemmel a Pp. 228. § (4) bekezdésére. Erre tekintettel a másodfokú bíróságnak az alperes csatlakozó fellebbezését hivatalból el kellett volna utasítania.

A fentiek miatt a Kúria a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján a jogerős

közbenső ítéletet részítéletnek tekintve a megállapodás érvénytelenségét megállapító elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyó jogerős ítéleti döntést – a perköltség és illetékviselésre is kiterjedően – hatályon kívül helyezte és az alperes csatlakozó fellebbezését a Pp. 244. § (3) bekezdése alapján hivatalból elutasította, egyebekben a jogerős részítéletet hatályában fenntartotta. Kötelezte a pervesztes alperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján az együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási költség felperes részére történő megfizetésére. Az alperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 15. §-a alapján köteles a felülvizsgálati eljárási illeték viselésére, a másodfokú eljárás illetékmentessége folytán a másodfokú illetékről rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2012. szeptember 26.

**Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó
bíró, Dr. Gál Attila s.k. bíró
A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő**